

SAMOROST

Jakoby úvodem...

Snad poprvé, co vychází Samorost v nové podobě a snažím se jako u „dospělých“ časopisů psát v každém čísle úvodník, který by měl seznamovat eventuální čtenáře s následujícím obsahem, se mi píše lehce a nemusím text potit přes klávesnici.

Důvodem je skutečnost, že poprvé se sešlo tolik příspěvků, že nejen nemusíme prohrabávat archivy a lepit prostor fotografiemi, ale dokonce jsme si mohli i z příspěvků vybírat.

Obzvláštní radost mám z dnes již kmenových autorek Samorostu, Petry Doubkové a Štěpánky Dindové. V květnu se zúčastnily krajského kola literární soutěže „Prima sezóna“ v Českém Krumlově a i když do republikového kola nepostupují, vědomí, že jsem druhá nebo třetí v kraji taky, myslím, není špatné. Samozřejmě, že do aktuálního čísla obě přispívají novými texty.

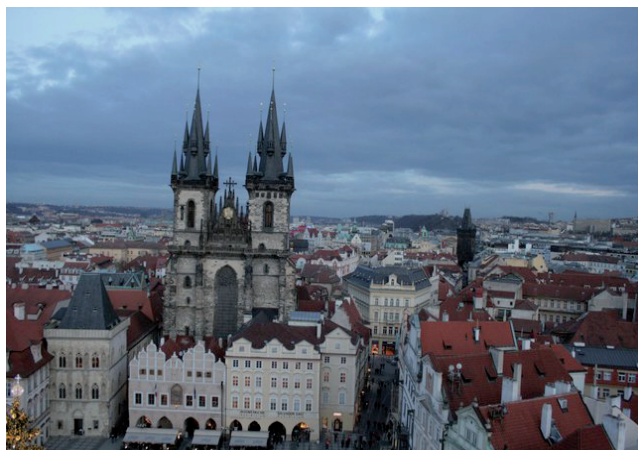
Snad příklad Štěpánky nebo nějaké specifické záření nebo co způsobil ve 3. A přímo literární boom. Přinášíme ukázky z tvorby nových autorek, Pavel Janovský už přispíval do minulého čísla.

Pokračuje příkladná reportérská aktivita dvojice Dygrýn – Peška z 1. A, kolekce je doplněna význačnými slobovými pracemi, které vznikly během vzdělávacího procesu a za jejichž objevení a poskytnutí děkuji kolegům češtinářům.

Nezbývá než maturantům popřát úspěch v závěru jejich čtyřletého snažení, ostatním studentům pěkné prázdniny nekažené reparáty, kolegům učitelům vlastně totéž a já si popřeji, vzhledem ke literárním příspěvkům – jen houšť a větší kapky.

- moon -

KRÁL LEAR a návštěva Prahy

Dne 8. prosince 2011 jsme jeli se třídou 1. A a členy Master Teamu do Prahy. V plánu byly prohlídky staroměstských památek, ale hlavně představení Král Lear v Národním divadle.

Po příjezdu do Prahy jsme se šli podívat na Václavské náměstí, kde jsme si připomněli významná místa: např. sochu sv. Václava, místo upálení Jana Palacha, Národní muzeum a další. Okolo třetí hodiny jsme odešli na Staroměstské náměstí, kde byla domluvena prohlídka Staroměstské radnice a Týnského chrámu. Většina lidí koukala na orloj zvenčí, nám však bylo umožněno vidět apoštoly a mechanismus orloje zevnitř, a to ve chvíli, kdy se spouštěl. Po prohlídce radničních místností jsme se pokochali pohledem z věže. Poté jsme se vydali do Týnského chrámu, kde jsme viděli nejen hrob Tycha de Braha, ale i největší varhany v našem hlavním městě.

Před 19. hod. jsme se sešli před Národním divadlem. Ještě než začalo představení, jsme si prohlédli základní kameny v suterénu ND, které byly svezeny z „posvátných míst“ v Čechách.

No, a pak už přišel na řadu nejdůležitější bod našeho výletu – divadelní představení Shakespearova Krále Leara. Že je to hra svérázně pojatá, jsme si přečetli už předem, ale přesto nás její zpracování překvapilo. Všechny do jednoho. V ději jsme se ztráceli, i když nám profesor Šimunek v hodinách češtiny řekl, o čem se ve hře jedná. Náš rozpačitý dojem nezachránilo ani zajímavé herecké obsazení - David Prachař, Alois Švehlík, Saša Rašilov,... Možná to bylo tím vrcholně uměleckým zpracováním, možná tím, že jako studentům lesnické školy by nám byl bližší Klostermann než Shakespeare, těžko říct.

Celkově se výlet do Prahy líbil a na inscenaci at si udělá názor každý sám. Nechceme hru odsuzovat a chválit, popravdě řečeno, není za co...

Petr Dygrýn, Pavel Peška

EXPEDICE MARCO POLO 2012 - POLSKO

V úterý 3. dubna vyrazili účastníci expedice směrem na Polsko. Naší první zastávkou byl Krakov. Cesta tam trvala asi 9 hodin. Cestu jsme zvládli o něco dříve než jsme předpokládali, a proto jsme si mohli krátce prohlédnout Krakov pod pláštěm tmy. Na sedmou hodinu nás autobus převezl do Wieliczky, kde nás čekala prohlídka solného dolu (na seznamu UNESCO). Sešli jsme asi 130 metrů pod úroveň země, kde byla nekonečná spleť tunelů a šachet. Vyvrcholením celé prohlídky tohoto dolu byla návštěva kaple vytesané do soli (její rozměry jsou 54x14x12 metrů). Všechny potěšilo, že nahoru už nás vyvezl hornický výtah. Následoval přesun zpět do bývalého královského města - Krakova. Tam jsme stihli chvíli před polednem otevření gotického oltáře za zvuku chrámové hudby. Prohlédli jsme si největší náměstí Evropy - Rynek Glowny. Improvizovaně jsme stihli krátkou prohlídku druhé nejstarší univerzity ve střední Evropě Collegia Maisa. V Krakově jsme dále viděli Floriánskou bránu, obranný cihlový Barbakan, který má zdi tlusté tři metry, dále nedaleký památník bitvy u Grunvaldu a Wawel, hrad polských králů. Zde jsme si prohlédli katedrálu sv. Stanislava a Václava. Součástí prohlídky byla návštěva krypty, kde jsou uloženy ostatky známých polských osobností. Ve věži katedrály je zvon zvaný Zikmund, který zvoní jen ve výjimečných případech (naposledy při pádu polského vládního letadla s prezidentem). Odpoledne následovala procházka židovské čtvrti Kaziměře a s ní spojená návštěva synagogy. Tímto skončil první den expedice, už se jen stačilo vyspat v našem hostelu.

Na druhý den byla naplánovaná návštěva Osvětimi a Březinky. Čtyřhodinovou prohlídku jsme absolvovali s českou průvodkyní. Provedla nás místy, kde zemřelo 1,5-2 milióny lidí, 27 národností, převážná část byli Židé. Nejprve jsme navštívili Auschwitz I., zde nás paní průvodkyně seznámila se všemi hrůzami koncentračního tábora. Navštívili jsme plynovou komoru s krematoriem. V této prohlídce byla i návštěva Birkenau (Březinky), kde zbyly dřevěné baráky a ruiny, protože fašisté chtěli zahladit stopy po jejich zločinech. Následoval opět devítihodinový přesun do partnerské školy v Bělověži, kde na nás v jedenáct hodin čekala večere. Poté jsme se ubytovali na internátě lesnické školy.

Třetí den si pro nás připravil učitel z lesnické partnerské školy, pan Bartoš, bohatý program na celý den. Prošli jsme si Bělověžský prales, poslední místo v Evropě, kde žije zubr. Bělověžský prales je také na seznamu UNESCO. V areálu pralesa je muzeum a rozhledna, které jsme také navštívili. Pan Bartoš nás vzal k polsko-běloruskému hraničnímu přechodu kde i dnes panuje „bojová nálada“. Viděli jsme také exteriér carské restaurace, vybudované v bývalé nádražní budově. Navečer jsme si prohlédli polskou lesnickou školu. Následovala další noc na internátu jejich školy.

V sobotu časně ráno odjezd domů. Cestu nám proložila návštěva současného polského hlavního města Varšavy. Zde jsme viděli staré město, které bylo zničeno ke konci druhé světové války a bylo po válce opět postaveno podle fotografií. Staré město je na seznamu UNESCO díky dokonalé rekonstrukci náměstí. Během krátké návštěvy jsme stihli krátkou zastávku u Památníku Varšavského povstání a u budov Národního divadla, Arcibiskupského paláce a Paláce vědy a kultury - dosud nejvyšší stavba Varšavy (234 metrů). Pak následoval jen přesun nejrychlejší a nejkratší cestou zpět do naší vlasti.

Nám, jako účastníkům expedice, se výlet do Polska velmi líbil. Všechna místa, která jsme navštívili, byla zajímavá. Věříme, že se expedice líbila všem, a že na ni budeme v dobrém vzpomínat. Těšíme se na další expedice, v plánu na prosinec je předvánoční Rakousko.

Petr Dygrýn, Pavel Peška

Lyžařský výcvik 1. A

Už od začátku školního roku jsme všichni věděli, že v lednu nás bude čekat lyžařský výcvik. Nevím, zda se všichni těšili, ale já ano.

Devátého ledna v pondělí ráno na nás čekal autobus před budovou tělocvičny. Když jsme si všichni přinesli běžky, tašky, někteří lyže a snowboardy, které se naložily do autobusu, vyslal Mgr. Vavřík 3 lidi do svého kabinetu, aby přinesli tři krabice, ve kterých byl ukryt materiál pro pozdější výuku anglického jazyka.

Po příjezdu na Kvildu došlo k zjištění, že bydlíme asi 150 metrů od pily, kde se natáčel film Pod Jezevčí skálou. Podle této pily byl pojmenován náš penzion – U Pily. Nejprve nám páni profesori přidělili pokoje. Následně jsme si vybalili věci a šli na první běžkování kurzu. Po ujetí krátké trasy si nás rozdělili profesori tělocviků. Já byl přiřazen do skupiny dvě, za což jsem byl rád. Odpoledne byla naplánovaná trasa na Horskou Kvildu. Druhou skupinu vedl do středy pan ředitel.

V úterý po snídani bylo rozhodnuto, že se pojedje k pramenům Vltavy. Skupina číslo dvě, pod vedením pana ředitele, vyslechla cestou vyprávění o kúrovci a jeho napadení Šumavy. U pramenů Vltavy jsme se otočili zpět. Po obědě s panem ředitelem vyrazila čtyřčlenná výprava na Bučinu, z ní k pramenům Vltavy a na chatu. Ze všech výprav, kterých jsem se zúčastnil, musím říci, že tato byla nejlepší.

Ve středu nás běžky dopravily na místa, kde za minulého režimu vedly dráty. Odpoledne někteří z nás už nemohli, a tak zůstali na chatě. Také dorazil profesor Vavřík. Po večeri začala první lekce anglického jazyka.

Každý večer po přednášce či výuce angličtiny jsme utužovali kolektiv. Koulování, stavění sněhuláků a jiné dětinské hry nás rozdováděly, takže večer nad hrnečkem čaje nás napadaly takové věci, že jsme šli radši uspořádat další bitvu s rybáři z Vodňan.

Následujícího dne jsme opět navštívili prameny Vltavy, přičemž nám byl znovu umožněn pohled na zničenou Šumavu. Odpoledne se našlo pět lazarů, kteří se místo běžkování učili angličtinu.

Jen čtvrteční večer, protože byl poslední, jsme si užili malinko více. Odpoledne jsme ujeli jen pár kilometrů, proto musela nahromaděná energie nějak ven. Sněhová bitva byla divočejší než v předchozích dnech, a také proto mnozí z nás šli na dvě hodiny angličtiny spíš jako sněhuláci než jako lidé. I lekce Aj byla zkrácená a zjednodušená. Čtvrteční večer měl lehký nádech nostalgie, vzpomínali jsme, ale také přidali spoustu nových zážitků.

Pátek byl nejméně náročný den. Když jsme si připravili věci k odvozu, naše kroky směřovaly do informačního střediska. Potom následoval oběd, po kterém jsme odjeli do Písku.

Celý kurz byl nabitý zážitky a nejen sportovními. Myslím, že se splnila představa našeho třídního profesora a z kurzu si kromě hromady angličtiny odvážíme i spoustu zážitků, nových kamarádů a hromadu nezapomenutelných hlášek.

Petr Dygrýn, Ivana Kolerusová

*Láska je kurva,
to přece každý ví,
přesto asi po ní
všichni zatouží.*

*Zůstávám s tebou,
slzy tečou po tváři,
přitom jsem sám,
láska má se netváří.*

Martina Benešová

Anglická soutěž

V únoru tomu bylo přesně 60 let, co Alžběta II. nastoupila na anglický trůn. Abychom si to připomněli, udělal SŠK Master Team soutěž: „Co víš o anglicky mluvících zemích?“ Zastoupeny byly všechny třídy od 1. do 4. ročníku. Soutěžící z 1. a 2. ročníku měli na výběr ze 3 odpovědí. Naopak zástupci 3. a 4. ročníků museli zapátrat v paměti. Celou soutěží provázeli Petr Dygrýn s Jiřím Macháčkem. Byl jim svěřen velmi důležitý úkol pověsit královnu (samozřejmě se jednalo o portrét). Porotu obsadili slečny Málková, Novosadová, paní vychovatelka Benešová, pan ředitel Bušina a nakonec pan Vavřík.

Soutěžící si mohli nechat v každém kole jednou poradit od někoho z poroty, který jim mohl poradit správně nebo blafovat. O správné sčítání bodů se staral školní notář. Do finálového kola se dostala pouze tři družstva. Dvě družstva měla za úkol předvést vylosovanou scénku (Maturita na SLŠ je zcela zbytečná a Alžběta domlouvá princovi Charlesovi, aby si uklidnil prince Harryho), třetí družstvo si vylosovalo poslech, ze kterého mělo zjistit údaje o Golden Gate Bridge. Soutěž vyhrálo družstvo z 1. A - Mirek Křivánek, Petr Koubek a Josef Marek. Během soutěžení se promítaly ukázky z expedice ze zahraničí.

Na každého porotce bylo připraveno několik otázek. Na otázku, zda jsou spokojeni s výkonem soutěžících, odpověděli většinou kladně, ale na otázku komentátora Petra Dygrýna, která byla určena pro pana ředitele, zda se mu zdá výkon poroty dostačující a jestli se to projeví na jejich platech, byl odpovědí velký otazník.

Doufáme, že si všichni ze soutěže něco odnesli. Snad se to někdy bude všem hodit.

Petr Dygrýn, Pavel Peška

Tento příběh začíná dřív, než jsem se do něj přidala i já. Tatínek se starší sestrou občas v neděli odcházeli a vraceli se s plno zážitky. A teď se pomaloučku začala projevovat moje špatná vlastnost. Závist. Jak to, že přicházejí tak spokojení. Víím, že chodili na naháňky a jejich příběhy o tom, co se stalo, mě přiměly k tomu, že jsem zatoužila být tam s nimi. Když jsem tatkově přednesla svoji žádost, zvedl obočí a dlouze se na mě podíval. Rychle jsem ho ujistila, že víím, co obnáší práce honce a patnáct mi už taky bylo. Tak, a měla jsem svolení. Už jsem se těšila, teď budu mít ty správné zážitky.

Jak se blížil den naháňky, už se mi ten nápad nezdál zas tak dobrý. Dokonce jsem zkusila v předvečer z celé akce vycouvat. No, neprošlo mi to. Ráno se loučím s maminkou, ještě naposled se na ni podívám a už sedáme do auta. Tatka řadí a my se sestrou hlídáme na zadním sedadle psa. Toho drbu na hlavě a domlouvám se s ním, že potom na všechny počkáme v autě. Sestra je plná nadšení a s tatkou probírají, co by dnes mohlo být a jaké jsou šance na úlovek. Já mlčím a nadšení nesdílím.

Přijíždíme proti toku zlatonosné Otavy a zatímco si její vlnky hrají s oblázky, my odbočujeme. Pomalíčku se serpentinami dostáváme výš a výš. Nikdy mi ty kopce nepřišly tak velké jako dnes. Blížíme se k místu setkání a pes začíná ožívat. Sotva jsme zastavili a tatínek otevřel dveře, pes mě zradil a vyskočil ven. Nemám ho ani trochu ráda.

Pomalíčku se dostávám z auta i já. Kolem ohně už postává několik myslivců. Nejdříve jsem se každému představila a podala jim ruku. Pak si poslechnu, jak jsem sestře podobná. To ale není možné, já jsem přeci úplně jiná.

Myslivci si začínají povídat historky a já zjišťuji, že myslivec nedělá chybu. Na vině je vítr, špatné střílení, zrazená zvěř od houbařů nebo vyšší moc. Jdu za jedním, kterého znám a svěřím se mu s obavou ze špatné střílby. S vážnou tváří mi vysvětluje, že existuje přeci plán lovu a počet slovených honců už je splněn. Ha, ha, jestli si myslel, že to bylo vtipné, tak nebylo. Ale stejně jsem dostala pěknou oranžovou vestičku, takže si připadám spíše jako silničář, než jako postrach okolní zvěře.

Nastupujeme k zahájení lovu. Myslivecký hospodář všechny seznamuje s tím, co se může lovit. Zvláštní důraz klade na bezpečnost a jejich

HONEC

jistou ránu. Stejně jsem ale ráda za oranžovou vestičku. Ještě lovu zdar a střelci se rozcházejí na určené štony, zatímco my si podupáváme kolem ohně. Konečně mám čas na pejsky. Jsou tu dva křepeláci, tři jagterieři a jeden foxtík. Vesele dovádí a je na nich vidět to nadšení. Ostatní honci mi ještě udělují rady. Všechno slyším asi pětkrát, je hezké, že o mě mají všichni starost.

Tak vyřážíme, začátek je fajn, jdeme asi padesát metrů po louce, ale pak se dostáváme do lesa. Mé černé obavy se začínají naplňovat. Ostružinové šlahouny mě chytají za nohy a kořeny narostly schválně tak, aby byly tam, kde jdu já. Po pravé straně je slyšet kravský zvonec od krajního honce, v duchu doufám, že se nám sem nepřiplete opravdová kráva. Obcházíme kopec a jeho vrchol mám po levé straně. Máme držet řadu, u ohně jsem to slyšela pořád, ale tady to dodržet bude problém. V lese jsem, jak se říká, pečenná vařená, ale to jsem si mohla cestu vybírat. Tady se mi plete do cesty kdejaká líska a ta smřčina taky narostla nějak hustěji. Pomalu se prodírám ke konci první leče.

Mám spoustu výborných nápadů, třeba bych mohla být strážcem ohně. Zkousím to přednést, ale neprošlo mi to a tak, zatím co si ostatní opékají uzeniny, já přemýšlím, jak se vyhnout druhé leči. Náladu mi zlepšilo alespoň zjištění, že jeden z pejsků si místo proběhnutí zkusil sníst svačinu dřív. Vzal to zkratkou a u ohně si jeden balíček rozbalil sám. Sestra ke mně přichází a starostlivě mě bere kolem ramen. Pak s nataženou rukou ukazuje do dálky. Ptá se, jestli vidím ty hory na horizontu. Přitakám.

„Tak tam začíná druhá leč.“

Polknu. Moje sestra je šílená, to nemůže být pravda! Byla.

„Moje nožičky, co vám to provádím?“

Myslivci se vydávají obsadit druhou leč a v mých očích se zračí obava, co mě čeká. Čas, po který jsme odpočívali, utekl hrozně rychle a my se pomalu vydáváme honit. Psi jsou neúnavní a já v duchu dumám, co je drží na nohou, kde berou tu energii. V druhé leči nás opět čekala ostružina, smřčí a kořeny. Pajdám za ostatními, ale tentokrát se držím sestry. Důvody jsou tři. Po vídám si s ní, má určitě snazší cestu a ráda bych viděla, jestli sebou taky sekne. Ta holka musí být masochistka, to není možný, aby na naháňky chodila (a hlavně z nich) s takovou chutí. Kulhám si po lese a napadají mě slova, která by se v televizi vypískávala. Mám ráda srnky, ale aby mi zvedly náladu nad bod mrazu, tak na to nemají nyní ani ony. Druhá leč jde místo hory kolem úbočí. Nožičky mám stočené kolem vrstevnice a nevěřím, že se mi ještě někdy vrátí do původního stavu. Z rozjímání mě probírají výstřely.

„Tak ono se tady přeci jen střílí!“

Na mé otázky, co to bylo, mi odpovídají, že to taky neví a jestli jsem si nevsímla, tak chodí se mnou.

Dostáváme se na vrchol a zbytek honců mi sděluje, že jsme v polovině. Tak to budu mít za dnešek splněno sto jarních kilometrů. No, dělali si legraci. Jak já je nenávidím. Scházíme posledních sto metrů z kopce. A máme odhonováno. Na louce jsou zhaslé dva kusy. Chudáci lončáčci. Mohli si ještě pobíhat po lese a vesele buchtovat po loukách. Úspěšní lovci dostávají po úlomku a všichni jim blahopřejí. Mně neblahopřeje nikdo, že jsem přežila.

Myslivci jsou spokojení a říkají, že to byl úspěšný den. No já nevím, já chci hlavně domů. Konečně odevzdávám vestičku a klopytám k silnici. Cestou tatka vyzvídá, jak se mi to líbilo. Nevyjadřuji se, nelíbilo. Už nikdy, nikdy žádná naháňka.

Nikdy neříkej nikdy! Jak víte, studuji na lesárně, na naháňky chodím troubit, dělat honce a brzy i střílet. Ale ta první naháňka – ta je vždy jen jedna.

Anna Přibyllová

SRNEC

Stejně jako skoro každé sobotní ráno jsem si i dnes přivstal, oblékl se do zeleného, vzal flintu a vyrazil jsem. Mé kroky směřovaly k posedu, kde jsem už nějaký ten týden vyčkával na srnce, kterého jsem si vyhlédl a chtěl jsem ho střílet.

Tahle rána jsem měl nejrady, na posed jsem vždy přišel ještě předtím, než se rozednělo, dva náboje jsem strčil do zásobníku a flintu si opatrně opřel vedle sebe. Potom jsem sledoval krajinu, přičemž jsem pomalu začínal rozeznávat různé keře, stromy, kameny, odpadky a další nejrůznější věci, které jsem v zákrytu tmy viděl jako těžko rozeznatelné obrysy.

Mohlo být půl osmé, kolem mě profukoval jemný větřík a já konečně zpozoroval první pohyb u kraje lesa. Dalekohled mi pomohl objasnit, že vidím pouze zajíce. Pozoroval jsem ho jak se opatrně rozhlíží kolem, když mě upoutal rezavý flek vlevo, nedaleko zajíců. Srnčí! Zaostřil jsem, pořád jsem si nebyl jistý, zda na té hlavě vůbec něco má a nebo je to opravdu ten můj bulkař, na kterého čekám.

Zatímco on ladně vykračoval zelenkavou, kratičkou trávou posetou rosou, já šel zrakem s dalekohledem na očích pomalu s ním a ujišťoval se, abych si byl opravdu jistý. A když jsem se tedy ujistil a chtěl jsem sáhnout po flintě, poměrně hlasitě jsem si odkašlal. Srnec vůbec na nic nečekal a v tu ránu byl u lesa. Tam se ještě chvíli rozhlížel a nakonec mi v něm zmizel.

Sám nad sebou jsem kroutil hlavou a klel. Napadala mě řada těch nejpestřejších nadávek, přesto mi to nebylo nic platné. Na uklidnění jsem si zapálil cigaretu a po jejím vychutnání jsem vyrazil domů.

Ještě následující večer jsem šel znovu na posed. Postupoval jsem stejně jako ráno s tím rozdílem, že se mi obrysy neodkrývaly v rozednívajícím se krajině, ale přesně naopak. Však ještě před tím, než se mi úplně všechno začalo ztrácet v šeru, přišly tři kusy srnčího, ale ani jeden nebyl ten, na kterého jsem tam čekal. Jen dvě srny a šesterák.

Mě to ale nevadilo. Moc rád jsem je pozoroval, jak se přirozeně pohybují po své domovině.

Když jsem přijel domů, členové rodiny si mě dobírali a radili mi, ať si s sebou příště místo flinty vezmu foťák. Já nad nimi mávl rukou, protože mi nikdo z nich nerozuměl.

O dva víkendy později jsem udělal to, co každý víkend před tím a co jsem zde popisoval. Ráno jsem přišel na posed, dal dva náboje do zásobníku a vyčkával.

Tentokrát jsem opravdu nečekal vůbec dlouho. Je pravdou, že jsem si o něco déle přispal, ale srnčí zrovna vylézalo z lesa. Viděl jsem sedm kusů, když konečně přišel ten můj srneček.

Už jsem zamířil na komoru, tentokrát jsem nezakašlal, nepodupl nohou a nic podobného jako ty předchozí rána a večery. Teď jsem ho konečně mohl střílet a nic mi nebránilo, ani moje zdánlivá neschopnost, jenže jsem se zadíval do těch jeho překrásných očí a celé mi to došlo.

Já ho vlastně vůbec střílet nechtěl. Mé zakašlání a jiné zdánlivé nezdary byly podvědomé signály, které jsem mu pokaždé vysílal, abych ho vyplašil. V dalekohledu jsem si prohlížel jeho přirozenou krásu a flintu jsem nechal chladnou. Došlo mi, že nezáleží na tom, jestli se mi ostatní smějí, nebo mě opěvují a že nemusím za každou cenu střílet po všem co se hýbe. O to přece vůbec nešlo. Ale jednalo se o vztah, lásku a můj obdiv. Nepotřeboval jsem zabíjet, stačilo mi vidět a pozorovat.

Zapálil jsem si cigaretu a srnce nechal v klidu odejít. Pak jsem odešel sám s klidem uvnitř a šťastným vědomím.

Štěpánka Dindová

Tady se cítím nejlépe

V mém životě jsem poznal mnoho podivuhodných a úchvatných míst, která mě zaujala. Ovšem jen k některým mě vážou nějaké vzpomínky.

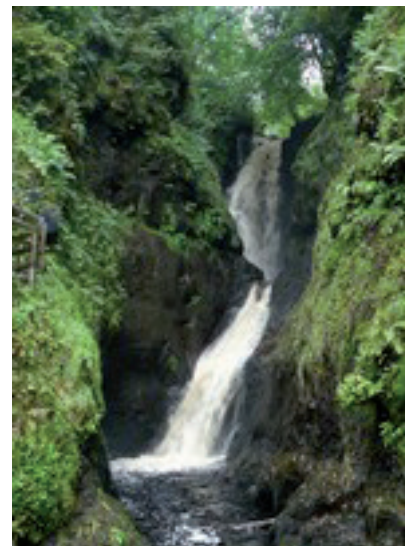
Na mé nejoblíbenější místo jsem chodil již jako malý kluk. Vždy mě tam spolehlivě dovedla úzká a odlehlá lesní pěšinka, která se klikatila mezi stromy, pokračovala přes divokou bystřinu a končila na palouku obklopeném téměř neprostupnými mlazínami.

O tomto místě vědělo jen málo lidí, a proto zde nebylo slyšet živáčka. Rád jsem zde trávil svůj volný čas a pozoroval přírodu kolem sebe. Nepřeberně

množství lišejníků tvořilo jakýsi živý koberec. Malá tůňka dopřávala v horkých letních dnech neodolatelnou koupel pro ptáky, kteří hned potom vylétávali do koruny osamocené modřiny, aby si usušili svůj šat. Vycházející slunce vždy vybarvilo palouček neuvěřitelnými barvami, které hrály v rytmu optimismu a dokázaly příjemně naladit začátek dne. Zapadající slunce zase šlehalo svými ohnivými paprsky, jako kdyby ho chtělo sežehnout. Nikdy se to ale nestalo...

Rád se sem vracím a prožívám další neopakovatelné okamžiky v přírodě, protože tady se cítím nejlépe.

Vojtěch Horák

2. trubačský ples v Písku

Díky značnému ohlasu z předešlého roku se i letos 18. února 2012 uskutečnil, v rámci čtvrtletního semináře, již druhý trubačský ples v Písku, na jehož organizaci se podílela především Vyšší odborná škola lesnická a střední lesnická škola Bedřicha Schwarzenberga v Písku, Klub trubačů ČMMJ a společnost Rembrandt s.r.o.

O této události v podvečer hlásal zvučnými tóny lesnic i borlic početný průvod od budovy lesnické školy až před KD. Ani lehce nepříznivé zimní počasí nedovedlo zkazit veselou náladu nebo odradit trubače a návštěvníky plesu, a tak se sál kulturního domu před sedmou hodinou začal rychle plnit.

Po slavnostním zahájení následovalo vkusné předtančení pod vedením Radka Šrolera a Kristýny Bürgerové, do kterého se většinou zapojili studenti. Taneční část tohoto večera zajistil orchestr Saturn z Českých Budějovic, střídající různé hudební žánry a určitě tak potěšil každého posluchače i tanečníka. Návštěvníci také v průběhu večera s napětím sledovali několik kratších vystoupení trubačů s ukázkami lovecké hudby. Ta střídavě dirigovali lektori semináře.

Jakýmsi zpestřením letošního plesu bylo vyhlášení soutěže Miss danělka, kterou posuzovala vážená porota. Soutěžící slečny byly posuzovány například podle hry na hudební nástroj nebo podle odpovědí na různé otázky. Samozřejmě nechybělo ani očekávané vyhlášení bohaté tomboly panem ing. Kasinou. Hlavní cenou byl obraz s mysliveckou tematikou od pana Nasvětila, který bude jistě zdobit zeď šťastného výherce. Skvělou a přátelskou atmosféru završilo vystoupení několika lektorů. Bravurně zahráli na lesnice pár lidových písniček a jen málokdo se k nim vydržel nepřidat svým zpěvem. Všichni se tedy příjemně pobavili.

V neděli dopoledne se trubači ještě s veřejností rozloučili malebnými tóny v písecké Sladovně a potom se rozjeli ke svým domovům.

Poděkování patří všem, kteří se na této akci podíleli. Všem organizátorům, sponzorům a v neposlední řadě i návštěvníkům 2. trubačského plesu v Písku.

Vojtěch Horák

Jak se skřítkci přestěhovali

Kdysi kdesi hluboko v lese žilo několik skřítků. Byli to hodní skřítkci, nikdy nikomu neublížili a tvrdě pracovali. Každé ráno chodili hledat jídlo, ale poslední dobou neměli štěstí. Už týden nic nenašli a zima klepala na dveře. Ťulda byl ze všech skřítků nejšikovnější, sbíral jídlo až do doby, než zapadlo slunce a nasbíral vždy nejvíce. Poslední dobou se však trápil, jídlo ze zásobárny rychle mizelo a každou chvíli měl napadnout první sníh. Proto se rozhodl, že vstane dřív než ostatní a půjde tam, kde ještě nikdo ze skřítků nebyl.

Brzo ráno vstal, vzal si nejlepší boty, trochu jídla a vydal se na cestu. Za chvíli došel na křižovatku, kde to dobře znal. Vzpomněl si na slova dědečka Lesníčka. „Nikdy nechod' z křižovatky doleva, je to tam nebezpečné. Ale teď byla vážná situace. V jiné části lesa jídlo nebylo, tak kde jinde hledat? Šel teda do části lesa, kde ještě nikdy nebyl. Cesta byla velmi úzká, kamenitá a podkluzovala. Šel dlouho, než se cesta trochu uklidnila. Řekl si, že si trochu odpočine. Sedl si tedy na nejbližší pařez a začal svačit.

Za chvíli slyší za sebou zvláštní zvuky, otočí se a vidí obrovskou postavu, která ho chňapne za krk a dává do tmavého pytle. Ťulda dostane strach a snaží se z pytle uniknout, ale marně. Začne křičet o pomoc s cílem, že ho někdo uslyší a pomůže mu, ale les se zrovna připravoval na lesní spánek a nevnímal zoufalé volání. Ťulda únavou usíná a probouzí se až v dřevěné kleci s ostatními skřítky.

Ptá se jich: „Co se děje a kam nás vedou?“

Nikdo nic neví, jen Ťuk odpoví, že brzo ráno je napadl člověk a odvedl v kleci pryč od jejich domečků. Ťulda nevěděl, kdo je to člověk, nikdy ho předtím neviděl. Začíná cítit vinu, že měl poslechnout dědečka Lesníčka a nechodit po levé cestě, která nosí smůlu.

Najednou přišli ke kleci lidí. Ťulda je poslouchá, ale nerozumí ani slovu. Po chvíli se klec otevře a hlasy lidí mizí v dálce. Skřítkové vyjdou ven z klece, rozhlédnou se a uvědomí si, že tento les je krásnější, než jejich bývalý domov. Po chvíli začne Ťuk rvát, že našel jídlo. Ostatní skřítkové k němu přiběhnou a vidí obrovské množství hub, lesních plodů, kaštanů a žaludů.

„To je nejmíň na tři zimy,“ řeknou si.

Ťulda byl nakonec člověku vděčný, ale jak mohli vědět, že jim dochází jídlo?

Jakmile skřítkové prozkoumali svůj nový domov, pustili se do stavění nového domečku s větší zásobárnou, ale Ťulda se na práci nemohl soustředit. Pořád nemohl přijít na to, proč člověk pomohl skřítkům, ale pak si uvědomil, že lidé asi taky potřebují pomoc. Od té doby skřítkové pomáhají lidem a jak? Chrání je před zlými duchy lesů. Skřítkové ale museli něco obětovat, svoji viditelnost, a proto člověk již skřítky nikdy neviděl.

Martina Malzová

DEVATENÁCT

Co je dnes devatenáct let? Vzhledem k historii světa tento úsek není ani malou rýhou na pomyslné časové přímce. Devatenáct let máme naši slavnou Českou republiku, kdy na počátku jejího vzniku všichni slibovali lepší zítřky (jak to dopadlo, ať každý posoudí sám).

Pro mě má tato číslice, která je poslední před dvacítkou, trochu jiný, víceméně depresivní, význam. Dnes večer tomu bude již devatenáct let, co sama za sebe kopu díru do světa. Můj příchod si nikdo nepřál a snad kromě mé milující matky, mi to dávají najevo dodnes. Nechápu tedy, proč mi všichni říkají, jak mám žít. Na popisování strachu ze stárnutí mám jistě ještě pár let čas, přesto pociťuji, že nejlepší chvíle jsem už prožila.

Zvláštní tradicí bývají oslavy narozenin, které si někdo vymyslel, aby se zadarmo napil a nasýtil žaludek. Na naší škole to funguje trochu jinak, proto jsem velmi ráda, že jsem si své odbyla už v neděli (důvod, proč jsem pondělní ráno nebyla schopná vymanit se ze zajetí mé postele) a dnes mám vcelku čistou mysl. Je to smutné zjištění, že celý tento rádoby slavnostní den - i když pro mě spíš depresivně strávený samotou - budu koukat na pokoji do materiálů na maturitní zkoušku z českého jazyka. A proč ne. Čeština je krásný jazyk, dává nám tolik možností k popisu nálad a pocitů.

Kdyby mi učení lezlo do hlavy tak rychle, jako mi tam neleze, neměla bych žádné starosti. Bývaly časy, kdy jsem si text přečetla párkrát a uměla všechno nazpaměť. Že by se u mě v tak raném věku objevovaly prvky sklerózy? Jinak si to vysvětlit neumím. Možná je to tím, že mám v hlavě a v osobním životě pěkný guláš, který prostě nedokážu dovařit do takové fáze, aby byl k jídlu. Mým problémem může být i snaha se ve všem „hrabat“ a životy spisovatelů víc řešit a přirovnávat k vlastnímu, než se je učit.

Příklad mého stylu učení: Karel Hynek Mácha. Karle, tys byl vážně chudák, takový talent, romantická duše, dost možná pěkný mladý kluk a opustil jsi nás dřív, než ses oženil. Je to bída. Přitom bys svým životem dost možná obohatil českou literaturu ještě více, než se ti zdárně podařilo za dvacet šest let. Teď nevím, jak se zbavit pocitu nutnosti soucítit s lidmi, kteří nežijí. Každý měl své problémy, svůj život, který se dnes dětičky moderní doby snaží naučit, aby dokázali, že nejsou tak hloupé.

A je to tady. Vrací se mi víkendová „klusiáda“, kdy jsem doslova visela na internetu, a poslouchala písničky Tomáše Kluse. Snad to bylo prázdninovou depresí z nedostatku objektů a pocitu, že mě má snad někdo rád. Jak se mám vlastně učit, když se prostě nedokážu odpoutat od svých myšlenek? Nikdo mi nedokáže poradit, co mám dělat. Rozsévači v pomyslné kapse mých zásob došli, i když myslím, že by mi od toho nijak nedokázali pomoci.

Zjišťuji, že se neučím literaturu, ale učím se být sama. Vzhledem k tomu, že je to pro mě za čtyři roky novinka, mi to nejde a vím, že se mi to nepodaří. Kdyby existovala alespoň jedna spřízněná duše. Od spolubydlících jsem dostala čokoládu, kterou jsem samozřejmě zdlábla hned po příchodu ze školy. To by měla doktorka na cholesterol radost. Ale jestli si ta babina myslí, že budu do června jíst jenom zeleninu, tak zřejmě spadla z višně. Já, takový vyloženě masový typ. Jsem však ráda, že jizvy a modřiny po nepříliš dobře probíhajícím odběru krve z minulého úterý, už mizí. Pětkrát do mě ta sestra vpichovala jehlu, zřídila mi obě ruce, než se trefila. Jak jen bych to popsala pomocí trošky ironie? Sestřička byla velmi milá, když mi kroužila tou ostrou věcí v žíle a mně se řinuly slzy do očí. Její šikovnost se projevila už na pátý pokus, kdy konečně našla správnou žílu. Nikdy na ni nezapomenu.

Život každého člověka je propleten uzly a karamboly. Před každým probuzením mi spadne přes cestu mohutný balvan, který se snažím celý den pomalu odsouvat do ztracena. Jsem strašně šťastná, když se mi to povede. Štěstí trvá jen chvíli, jen nehmatatelný okamžik, než se opět probudím. Marně hledám nějaký smysl života. Hledám ho už devatenáct let. Nikde nic, ani náznak. Nezbyvá mi tedy než doufat, že u té tabule zítra něco vykoktám a nebudou mě mít za blbce.

Petra Doubková

*Lásko má rozmilá,
tys mě ranila,
rozervala mou duši ve dvě,
ale to se nikdo nedozví.*

*Ta bolest mě sžírá za živa,
doufám, že sis to užila.
Ta bolest je nezměrná,
ale přímo úměrná.*

*Pohřbíváš mě za živa,
to by mohla být tvá obživa.*

*Lásko má,
jsi vším, co mě obsahuje
jsi srdce mé,
do tebe zamilovaná
láska má
dlouho hledaná.
Jsi touha má
extrémně vášnivá.
Sen můj nádherný, úžasný.*

Karel Stupka

Cestopisná reportáž

Cesta domů

„Hoši, v podstatě už mi nezbývá nic jiného, než abych Vám popřál hezký víkend a lesu zdar,“ říká ing. David poté, co školní rozhlas oznamuje konec hodiny. Je totiž pátek a konečně začíná tolik očekávaný víkend. Každý se co nejrychleji snaží dostat pryč. Pan inženýr za námi ještě volá cosi o víkendovém studiu. Stejně jako většina studentů ho však neberu vážně a vidím před sebou jedinou věc - cestu ze školy.

„Za čtvrt hodiny mi to jede,“ křičí jeden ze studentů a na dlouhých žulových schodech se snaží překonat zákony fyziky.

„Nevíš, co je dneska k jídlu?“ ptá se mě Pepa.

„Nevím, mám to odhlášený,“ odvětim mu a pokračuji během po dlouhé tmavé chodbě.

Dlážděná podlaha je čerstvě vytřená, takže můj běh vypadá spíše jako parodie na čápa. Konečně jsem na pokoji. Do tašky házím poslední věci a hurá pryč.

„Na shledanou,“ říkám ještě jednomu z vychovatelů a už jen slyším, jak se za mnou dveře internátu zavírají. Kdo někdy žil na intru, ví, jak krásný zvuk to je...

A už stojím na zastávce. Opět ti samí lidé. Většinou studenti. Někdo se tváří vážně, ale většina dává plně najevo radost z čím dál tím víc se blížícího víkendu.

„Už jede!“ vykřikne Ondra. A je to tak. Velký bílý autobus starší výroby. Opět přeplněný k prasknutí a opět stejný řidič. Starší bělovlasý pán, vždy se špatnou náladou a patrně němý, protože za dosavadní dobu studia jsem ho ještě neslyšel promluvit. Vyndávám z kapsy poslední peníze. Je to přesně. Až jednou dopravce nečekaně zdrazí, tak budu v pěkný bryndě! Rozjíždíme se. Je krásný slunný den. Mezi řečí s kamarádem přemýšlím, co všechno o víkendu podniknu. Musí mi hlavně zbýt nějaký čas, abych napsal slohovku z češtiny.

„Zejtra ji už konečně dostanu,“ říká Lukáš a chce nám prozradit svůj plán, jak střelí svou první lišku.

Je však přerušen Jirkou: „Beztak se zase netrefíš nebo vůbec nevstaneš, pač budeš ještě nalítej z tý Mirkovo oslavy.“

Oba se spolu hádají, ale ani jeden z nich nebere hádku vážně, a tak po chvíli měníme téma... Bohužel už ho však nestihneme dořešit, protože jsme dojeli do cílové zastávky a naše cesty se rozcházejí. Konečně v Praze, matce měst a nálad. Už mi to tu chybělo, říkám si v duchu.

„Zdarec, tak zase v neděli,“ zaznívá v okolí.

„Jasný, čego, mějte se pěkně,“ odpovídám do davu.

Už mi zbývá jen prokousat se pražskou hromadnou dopravou a jsem doma. Skáču do metra a koukám kolem sebe, jestli se neobjeví někdo známý. Vidím jen jednu fanyнку finských Children of Bodom. Má dlouhé blond vlasy, černou košili s několika nášivkami, rozřezané modré džíny a 18ti dírkové Steely. Zdravím ji typickým pozdravem metalistů, ona pozdrav opětuje a vtom mi někdo klepe na rameno.

„Pěkná, vid?“ říká Anežka, kterou jsem poznal už podle hlasu. Jako obvykle jí to hrozně sekne, což si ale podle pohledu ostatních cestujících patrně myslím jen já.

„Jé, ahoj, kde se tady bereš? Jo, docela jo, asi ji pozvu na sklenku vychlazeného mléka,“ odpovídám jí.

„Byla jsem u Lindy, maj dneska svůj první koncert, tak je trochu nervózní. Říkala, že ti psala email, ale že jsi jí neodpověděl,“ vysvětluje. Ještě chvíli spolu kecáme, ale ve stanici Skalka už jdeme každý jiným směrem.

„Tak ahoj, v osm na Chmelnici,“ volám za Anežkou a nastupuji do autobusu číslo 271, který je v ještě horším technickém stavu než ten, kterým jsem přijel z Písku. Po cestě ještě potkávám několik přátel, ale téměř všichni už o plánované akci vědí, takže to vypadá na hodně zajímavý večer. Hlavně po hudební stránce, protože Inferno si za všechny našetřené peníze koupil nové kombo, což dává naději na perfektní zvuk a navíc je to excelentní kytarista. Konečně zastávka Bolevecká, vystupuji z autobusu a jako vždy prohlížím všechny letáky na okolních sloupech. Na dnešek už sice koncert máme, ale zítra je taky večer... Po asfaltovém chodníku mířím domů. Cestou míjím několik panelových domů, kterým spolužáci z vesnic neřeknou jinak než „králíkárny“, a obchodní centrum.

Už jsem před naším panelákem. Zrovna se dokončuje zateplení strany a jelikož je parta dělníků různých národností patrně pod vlivem alkoholu, dávám si pozor, aby mi nepadlo něco na hlavu. Takový pytel cementu by určitě nebylo nic příjemného. Už jen zbývá najít správný klíč. Otvírám dveře a nejmladší sestra Lenka už volá: „Brácha je doma.“

Jiří Fučík

Monitoring a ochrana populace čápa bílého na území Jihočeského kraje

O nás:

Žáci 1. B na Vyšší odborné škole lesnické a Střední lesnické škole Bedřicha Schwarzenberga v Písku v letošním roce realizují ve spolupráci s nadací O2 projekt s názvem: **Monitoring a ochrana populace čápa bílého na území Jihočeského kraje.**

Záměr a stručný obsah projektu:

Naším cílem je seznámit žáky základních škol s problematikou hnízdění čápa bílého a zapojit je do sčítání čapích hnízd tak, aby při celoevropském sčítání čápa v roce 2014 byla sečtena všechna hnízda v JČ kraji. V první části projektu zpracujeme brožuru o čápu bílém, která bude sloužit žákům základních škol jako komplexní přehled biologie čápa a praktický návod pro žáky při sčítání čápa. Dále dojde k vytvoření webu, kde bude seznam hnízd v Jihočeském kraji s možností přidávání informací, fotek a jiných zajímavostí o konkrétním hnízdě. Projekt řeší evidenci a sčítání hnízd čápa v Jihočeském kraji v roce 2012. Je řešen ve spolupráci se základními školami. Výstupem bude zpracování dat dodaných od žáků škol. Nejlepší školy budou odměněny věcnými cenami.

Cíl projektu:

Cílem projektu je seznámit účastníky projektu s příčinami změn (snižování) početnosti čápa bílého na území České republiky, mezi něž patří: Celkové změny ve struktuře krajiny na hnízdištích, odvodňování vlhkých luk a polí, zatrubňování malých vodních toků, napřimování a opevňování toků, vyhrabávání bahna na břehy při melioraci rybníků a intenzifikace chovu ryb, nadměrné užívání pesticidů, stavba elektrovedů bez vhodných signalizačních a ochranných opatření, přítomnost materiálů z umělých hmot ve hnízdech ptáků, úhyn mláďat zamotaných do provázků, ničení či odstraňování hnízd a pronásledování čápa. Zapojením žáků základních škol sledujeme především osvětu pro veřejnost - zachování hnízdních podmínek ochranou biotopů, budování a vznik nových hnízd, návrhy na obnovování vlhkých stanovišť, odstraňování materiálů z PVC z blízkosti hnízd, vytvoření informačního materiálu pro nejširší veřejnost (web, leták).

Předpokládaný přínos projektu:

Projekt povede k většímu ekologickému vědomí u dětí a ke zvýšenému zájmu o přírodu a její ochranu. Žáci základních škol při řešení projektu získají následující kompetence:

- vysvětlí - základní ekologické pojmy
- charakterizují - abiotické a biotické faktory prostředí, základní vztahy mezi organizmy a prostředím, různé typy krajiny
- uvedou - příklady potravního řetězce, příklady chráněných území v regionu
- popíší - podstatu koloběhu látek, způsoby nakládání s odpady, vzájemné ovlivňování člověka a přírody

Cílem je naučit žáky myslet a jednat v souladu s principy udržitelného rozvoje a ochrany biologické rozmanitosti.

Úkoly pro základní školy:

Žáci základních škol budou mapovat hnízda čápa bílého, popíší místo hnízdění, zaznamenají údaje o hnízdění čápa bílého, budou zjišťovat možnosti kroužkování, popřípadě zjišťovat možnosti obnovy starých hnízd, možnosti instalace hnízdních podložek, zjišťování informací o předchozím hnízdění, popřípadě popíší vhodný biotop čápa v okolí školy.

Spolupráce:

Při realizaci projektu spolupracujeme především s těmito organizacemi, lidmi nebo jinými subjekty:

Mgr. Stanislav Chvapil, prom. ped., předseda ZO ČSOP Ciconia Roudnice n. L., vedoucí Skupiny pro výzkum brodivých ptáků (Ciconiiformes) České a Slovenské republiky, garant programu ochrany biodiverzity v České republice „Rod Ciconia a ostatní brodiví“. Člen ČSO. 40 let se zabývá monitoringem čápů bílých v jižních Čechách.

RNDr. František Pojer, pracuje na Agentuře ochrany krajiny a přírody ČR, zabývá se sledováním čápů černých.

Česká společnost ornitologická - ČSO, partner BirdLife International, jihočeská pobočka je Jihočeský ornitologický klub, <http://www.birdlife.cz/>.

Záchranná stanice živočichů Makov, <http://www.makov.cz/> - založena v roce 1993 Českým svazem ochránců přírody. Je členem Českého svazu ochránců přírody a zařazená do Národní sítě pro handicapované živočichy s působností pro správní obvody obcí s rozšířenou působností Blatná, Milevsko, Strakonice, Písek a Vodňany.

J. Vrána, zabývá se sokolem stěhovavým a čápem černým, autor webu o čápech bílých ve východních Čechách. Díky panu Vránovi můžete navštěvovat tyto stránky. <http://www.capiweb.cz/>.

Ing. František Čapek

Poklad na Hrádku

Mladý sedlák Jíra z Ostrého žil na statku se svým otcem. Když ale jeho otec zemřel, šlo to s ním z kopce. O pohřbu to začalo. Muzikanti dovedli hosty i truchlícího syna do hospody a od těch dob přes den spal a v noci hýřil.

Ale i ta nejhlubší studnice má dno, neuplynuly ani dva roky, co otce do země uložili a synu nezbylo nic než to co na těle měl. Co teď? Do poctivé práce se mu nechtělo. I vzpomněl si, že mlynář na Horním mlýně, který s ním tak v noci hýřil, mu pověděl, že až bude zle, poradí mu, jak lehce k penězům přijít. Od vrat statku, který propil, rovnou zamířil ke mlýnu. Naděje jej nezklamala.

„Přišel jsi, příteli, v pravou chvíli,“ řekl mlynář. „Půjdeme spolu v noci na Hrádek, ovšem máš-li dost odvahy, ale bojíš-li se, může tě to stát život,“ ještě varoval. Sedlák se nedal a šli.

Tma byla, že ji nožem krájet mohl. Mlynář znal cestu dobře a sedlák šel za ním. Když přišli na křižovatku pod hradem, zastavili se. Mlynář křísnuv jednou, dvakrát, třikrát, zapálil jakýsi knot a udělal právě uprostřed křižovatky dva kruhy. Do jednoho vstoupil sám, do druhého pobídl sedláka. Najednou udeřil vítr, začalo se blýskat, hřmělo, hrom bil a lilo jako z konve. Za hodnou chvíli vykročil mlynář na cestu vzhůru k hradu a sedlák v patách za ním. Jako by se celé peklo probudilo, plamenné jazyky šlehalo po obou stranách, rohaté černé postavy a obludy všelijak přesakovaly cestu.

Konečně byli v rozvalinách Hrádku a rovnou sestupovali do sklepení. Tam byla hromada zlatých peněz, kterou hlídal velký černý havran. Mlynář si havrana nevšiml, vyndal zpod kazajky pytel a naplnil jej. Sedlák ho vzal na záda a zase se touž cestou vrátili. Černé moci ještě více řádily, nekonečná se zdála Jírova cesta. Byli zase na křižovatce a stanuli v kruzích i s pokladem. Pojednou bylo ticho. Šťastně se dostali domů.

Jíra byl zase bohat a vykoupil statek u koláře. Pak začal starý život, v noci v hospodě a ve dne v posteli. Brzo byl zase chudý, tak šel k mlynáři, aby spolu šli znovu pro poklad na Hrádek. Ale mlynář, že nebude pokoušet štěstí dvakrát. A tak se Jíra vydal pro poklad sám. To ale neměl dělat. Byl tak nedočkavý a chamtivý, že zapomněl udělat kruh, který by ho ochránil, a tak si ho odnesly rohaté černé postavy i s pokladem. Už o něm nikdo nikdy neslyšel.

Filip Vodička

Prázdniny

*Se třpytem na tváři sluneční svit,
krásné prázdniny a štěstí nit,
zábava, akce a kamarádi
v Drunči, tam se máme všichni rádi.
Kapky deště po tváři nám stékaly,
my společně po světě jezdili.*

*Pak jednou jela jsem sama pryč,
já hloupá upletla si na sebe bič,
bála jsem se jízdnic rádů
prokletých,
však dojela jsem dobře
a na líčkách smích.*

*Byla jsem u svého milého,
tam bylo to něco krásného,
mé nejhezčí narozeniny,
už aby byly další prázdniny.*

Jana Součková

Jaro přichází

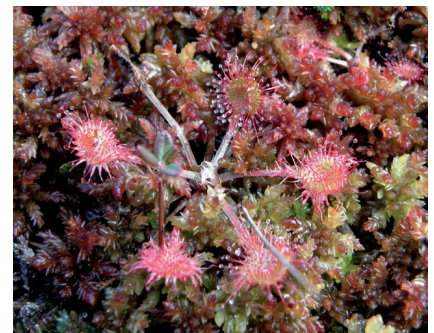
Tak nám přichází jaro. Sníh se ještě drží, zvláště tam, kde na něj nedopadají sluneční paprsky. Ale všichni už ví, že to nebude dlouho trvat a rozpustí se i poslední sněhové klobouky na hraničních horách.

Lidé už nechodí tolik oblečení a dopřávají tělu možnost přijmout přírodní teplo. Je to přece jen jiné než sedávat u kamen a čistit promoklé věci. Je sice blátivo, ale ptáci zpívají radostně, a tak procházka lesem je veselá a plná nových zážitků. Ptáci ze severu už jsou pryč a my plni očekávání vyhlížíme posly jara. Ještě že tady máme sýkorky, ty malé uličnice se prohánějí trnkovými keři a dopřejí nám možnost pohledu na krásy jarního letu.

V lese i na lukách se nám odkrývají myší labyrinty a skrze šed' a hněd' nám na pozdrav prokukují zelené výhonky. Slunce má větší sílu a je to znát. Včely mají své první prolety a jejich bzukot je známkou života. Na lukách můžeme potkat i jinou známku jara. Srnci si nasadili své krásné ozdoby a my můžeme tušit pod lýčím tu krásu, která nás čeká po vytlučení.

Jdeme kolem rybníka. Tam se mezi rákosím prohání březňáčky a vítr. Na potoku, který přivádí vodu, jsou k ránu neskutečně krásné rampouchy. Jsou tvořeny vlhkami a travou, která jim dává fantastické tvary. Kouzelná scenérie je dotvořena mraky, které si plují oblohou do nekonečných dálek. Tak už nám ta zima přece jen odchází a my čekáme s vyhlídkou nového jara.

Marie Přibylková

Zítřek dneškem

Zítřek je dneškem, nic se nezměnilo. Mé okno neutrpělo šrámy od kamínků, můj sluch nebyl poškozen nehladivým zvukem kytary a mé srdce zůstává zlomené. Těžko říct, jestli jsem čekala, že tomu bude jinak. Je krásné věřit sladkým slibům a nadějí v lepší dny, které možná jednou opravdu nastanou. Přijdou mezi nás, ty múzy světa vysněného. Přijdou, až to nebudeme čekat, nechtějí nás zastihnout připravené a odhodlané k odpovědím.

Lidské vlastnosti i chování jsou dvě pomíjivé věci, které se mění s určitým obdobím a nechávají se ovládat tím, co zrovna cítíme nebo čím si procházíme. Spokojení lidé jsou šťastlivci, na které je ovšem připraven i smutek srážející je na kolena v nečekanou chvíli a oslabující jejich - do té doby tak vysoké - sebevědomí. Lidé trpící smutkem, sebenenávistí a sebekritikou mají opačný problém. Pokud je potká něco milého, natolik je to překvapí, že si myslí: „to není možné“, a nikdy to nedokáže přijmout. Krásu sebe sama si málokdo uvědomuje. Vždy je snazší si namlouvat opak - mít pocit naprosté zbytečnosti - než se točit celý den okolo zrcadla a fintit se. Následně nám přijde nemožný fakt, že se můžeme někomu líbit, někdo o nás stojí a chce s námi trávit čas. Ne vždy jde však o ideál našich představ, tak ho raději odmítneme a necháme jít dál s davem a přáním, ať potká někoho, kdo ho bude hodet.

Chovám nenávist k lidem, kteří si o sobě myslí více, než by mělo být zdravo. Jen když se podívám po lidech z naší třídy, nacházím hned jednoho takového člověka. Chtíč dosahovat nadprůměrných výkonů vyrazuje ze hry kamarády a staví ostatní ke zcela logické nenávisti, vůči té osobě, která nebere ohledy na nikoho a tzv. „si hrabe jen za sebe“. Kéž by existovala spravedlnost a ti správní lidé, kteří tomu mohou zabránit, by konečně otevřeli oči a dali možnost i nám, obyčejným a nechamtivým pubertálním snaživcům, překonávajícím onu hranici dospělosti, od které nás rádoby dělí už snad pouze maturita. Ano, jsou v našich řadách i tací, co vyzařují dojem absolutního nezájmu o jakékoli dovršení vzdělání. Jsou ale neškodní a nikoho nepodrážejí, jen prostě lehce plynou s davem. Nesnaží se prozkoumávat detailně cizí pozadí za účelem úspěchu. Stačí jim málo ke štěstí. I neúspěch snášejí statečně a s úsměvem, někdy je to vskutku komické a vhodné do zábavného pořadu.

Zítřek je tedy dneškem a já stále čekám s hrnkem kávy na vysvobození. Pravdou je, že dnes mi dalo několik zástupců mužského pohlaví šanci se ze srdce smát. Prvním adeptem byl chlapec o pouhý den mladší než já, který mi žhavě líčil do textových zpráv krásu mého, prý zcela dokonale pevného, pozadí. Sebevědomí se zvýšilo asi o milimetr na pomyslné kilometrové čáře, ale i tak mu děkuji. Druhá možnost se naskytlá při odpoledních hodinách, kdy jsem byla obdařena návštěvou v podobě mé dávné lásky z nižších ročníků, která se usadila v mé lavici, samozřejmě na vedlejší židli. Velmi zajímavá debata, zda navštívit či nenavštívit společně výtah na internátě a prozkoumávat intervaly mezi patry však skončila nezdarem – ani jeden výtah nefungoval. Poslední úsměvná část mého dne byla taktéž v podobě textové zprávy se slovy: „Ahoj, nechceš přijít na nezávazný sex?“. Není však moc potěšující zjištění, že někteří kluci mě mají za „lehkou holku“ – ale i přes to jsem se smála.

Od té doby nic. Asi už jsem pro dnešek přečerpala konto komplimentů a narážek. Ta zpráva, na kterou já čekám, zřejmě nikdy nedorazí. Člověk držící v ruce onen osudný aparát je zjevně omezenec bez špetky smyslu pro odhodlanost a schopnosti udělat první krok k napravení škod. Káva stydne, ztrácí na chuti a vůbec nepodporuje mé mozkové závitky. Nedokážu již přemýšlet nad tím, co jsem já udělala špatně, co jsem zanedbala. Třeba chyba není na mé straně ani z části, jak si stále nalhávám.

„My muži v slibech velcí jsme a v lásce často malí.“ William Shakespeare. Snad jediný muž, který dokázal snést kritiku sebe sama a měl schopnost uznávat své chyby a odhalit nedostatky. Stále doufám, že dnes žije někdo, alespoň z poloviny tak odhodlaný jako on. Někdo, kdo se na sebe umí podívat přísněji a ukázat světu, že není dokonalý. Jen doufám, že to není žena. Takové přeměny schopna nejsem. Muži slibují, motají nám hlavy, umí lichotit ve správný čas a vždy odhadnou naší slabou chvíli. V těchto věcech jsou opravdovými borci a těžko v ženských řadách nalézají konkurenci.

Vlastně jsem nikdy nedostala básničku, kterou by kluk sám vymyslel, a byla určena pouze mně. Pokud tedy nepočítám pokus: „Mé srdce bude vždy z poloviny prázdné a dokážeš jej naplnit pouze TY“. Tehdy jsem byla v sedmé třídě a nijak mě to neoslovilo. Dnes by to mělo jistě opačný účinek, ale nikoho to nenapadne. Je moderní doba, kdy se věci řeší narovinu a i o sex už si muži řeknou, než aby nás pozvali na obyčejnou schůzku a snažili se nás okouzlit tím, jací jsou. Třeba se za to stydí, neumí přiznat své nedostatky. Tvoří-li dva lidé pár, jejich souznění je o snaze se vzájemně doplňovat. Nikdo není dokonalý tak, jak by chtěl. Jsou jen lidé, pro které dokonalí být můžeme i s našimi chybami, které ze začátku pro své růžové brýle nevidí.

Petra Doubková

Muži

*Co dnes chybí společnosti?
Myslím, že mužů nemá dosti.
Muži velcí ne tak v očích vlastních,
spíš v srdcích žen a dětí jejich.*

*Z takových se ale stává chasa,
žena dnes pro mnohé
neznamená víc než kus masa.
Opilec miluje pouze své lahve.*

Pavel Janovský

Došlo před uzávěrkou:

Úspěch našich studentů v krajském kole biologické olympiády

V pátek 13. dubna 2012 se naši dva nejlepší řešitelé školního kola zúčastnili krajského kola biologické olympiády v Českých Budějovicích. Konkurence byla veliká. Celkem se zúčastnilo 38 studentů, zejména z jihočeských gymnázií. Po vypracování praktické části, zodpovězení testových otázek a určení přírodnin se úspěšnými řešiteli, kteří absolvovali olympiádu alespoň na 60 %, stalo jen 13 studentů. Náš student Jan Wohlmuth z 2. B se umístil na krásném 9. místě, Jaroslav Kadlec z 1. B byl 14. GRATULUJEME!

Mgr. Lenka Polanská, Ph.D. a Mgr. Karolína Málková

Smrt

*Až zabalí mě černý šat,
až černé vlajky budou vlát,
tak ta, co ji měl tak hodně rád,
tak ta už bude navždy spát.*

*Černá rakev, černé kvítí,
to je konec života,
ať jsi muž a nebo žena,
stejně si tě dohoní.*

Martina Benešová

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU
www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 1. číslo, ročník 33, rok 2012 / do čísla přispěli: Petr Dygrýn, Pavel Peška, Ivana Kolerusová, Martina Benešová, Anna Příbylová, Štěpánka Dindová, Vojtěch Horák, Martina Malzová, Petra Doubková, Karel Stupka, Jiří Fučík, Ing. František Čapek, Filip Vodička, Jana Součková, Marie Příbylová, Pavel Janovský, Mgr. Lenka Polanská, Ph.D., Mgr. Karolína Málková / foto: Petr Dygrýn, Pavel Peška, Mgr. Milan Vavřík, fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam, fotogalerie www.lespi.cz / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek / grafická úprava: prof. František Doubek a Praam studio / sazba a technická realizace: MATICE LESNICKÁ s.r.o.